

κοπριά

κοπριά, η, ουσ. [<μυν. κοπριά <κοπρέα <αρχ. κοπρία]. **1.** τα περιττώματα το ζώων, που χρησιμοποιούνται ως λίπασμα για τα φυτά: «τα δέντρα θέλουν κοπριά για να δώσουν καρπούς». **2.** υποτιμητικός ή υβριστικός χαρακτηρισμός ατόμου που είναι πολύ τεμπέλης, χαλαροφάης: «αφού κάνεις παρέα μ' αυτή την κοπριά, σκοτώνεσαι κι εσύ στη δουλειά! || θα προκόψεις κι εσύ, αφού κάνεις παρέα μ' αυτή την κοπριά»·

- *όμοιος τον όμοιο κι η κοπριά στα λάχανα*, λέγεται ειρωνικά στην περίπτωση που κάποιος απατεώνας ή παράνομος συνταίριαξε με κάποιον όμοιό του ή στην περίπτωση που κάνουν παρέα δυο άτομα του ιδίου χαμηλού πνευματικού επιπέδου: «κλέφτης ο ένας, απατεώνας ο άλλος ταίριαξαν μια χαρά, γιατί, βλέπεις, όμοιος τον όμοιο κι η κοπριά στα λάχανα || βλάκας ο ένας, ηλίθιος ο άλλος, όμοιος τον όμοιο, δηλαδή, κι κοπριά στα λάχανα». Συνών. *βρήκε ο Φίλιππος το Ναθαναήλ (β) / είναι ραμμένοι φόδρα με φόδρα (β) / κύλησε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι (β) / ο βρομιάρης, τον βρομιάρη αγαπά / όμοιος τον όμοιο (β) / τα ψωριάρικα γαϊδούρια από βουνό σε βουνό μυρίζονται*·

- *πατημένη κοπριά*, άνθρωπος εντελώς ανάξιος λόγου, εντελώς τιποτένιος: «δεν μπορώ να καταλάβω γιατί κάνεις παρέα μ' αυτή την πατημένη κοπριά!»·

- *τ' αγγειά γινήκαν θυμιατά και οι κοπριές λιβάνι*, βλ. λ. [λιβάνι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας